

[Jørgen Estrup]

daværende finansminister om, hvorvidt man nu kunne tænke sig at lægge mere vægt på at bekæmpe arbejdsløsheden, og hvor finansministeren dengang truede med regeringens afgang.

Derfor er det stærkt i dag at høre Venstres og De Konservatives forsøg på at overbyde den nuværende regering, og jeg synes i hvert fald, at vi må kunne forvente det minimum, at Venstre og De Konservative – måske sammen med SF, hvem ved – men da i hvert fald alene fremlægger en plan, som sandsynliggør, at man faktisk i 1994 kan nedbringe ledigheden med de 50.000, som man nu åbenbart er parat til at stemme for i dagsordenen.

Glønborg (KRF):

Jeg har mange gange indledt mit bidrag til en forespørgselsdebat med at rette en tak til Socialistisk Folkeparti, fordi man har rejst debatten. Det vil jeg ikke gøre i dag. Tværtimod vil jeg bebrejde SF, at man har tvunget en lang række mennesker til her i dag at foretage sig noget, som reelt ikke gavner arbejdsløsheden. Det er akkurat, som om SF overhovedet ikke har opdaget, at der skete noget onsdag den 19. maj. Det er, som om SF ikke har opdaget, at regeringen faktisk fremlagde et meget, meget konstruktivt bidrag til at løse den opgave, som man nu spørger om man vil gøre noget ved.

Ja, sandelig, det vil vi! Vi er i fuldt sving. Vi arbejder, vi knokler med det. Og vi havde da en god debat om den pakke for ikke ret lang tid siden. Debatten varede faktisk omkring 12 timer, og da syntes jeg egentlig vi arbejdede, og da prøvede vi at forholde os til det, der nu var lagt på bordet. Heldigvis gik det sådan i løbet af debatten, at stemningen blev bedre, og der blev fra alle sider vist større og større vilje til at samarbejde om at finde de rigtige løsninger. Og det tilbud, som vi fra regeringspartiernes side har givet til oppositionspartiernes konstruktiv medvirken, står selvfølgelig stadig væk ved magt.

Hvis man er villig til at lægge konkrete forbehold på bordet, så de kan passe ind i den helhed, som regeringen med sit udmærkede forslag har lagt frem, siger vi da velkommen. Jeg synes simpelt hen, at vi i dag alle sammen meget hellere skulle have brugt den tid, vi nu har brugt til at snakke, til at sætte os ind i alle de henvendelser, som nu strømmer ind til os

fra forskellige organisationer og enkeltpersoner, der er lidt i tvivl om, hvad virkningen af den pakke, som vi har lagt på bordet, nu bliver.

Regeringen har jo ikke siddet passivt hen, men har faktisk udført et ganske dygtigt stykke arbejde. Når vi ser bort fra den politiske støj og de ganske naturlige indvendinger, der er rejst fra interesseorganisationer over de pletter, der efter deres opfattelse er i pakken, fordi den berører dem på en lidt ubehagelig måde, har regeringsinitiativet jo fået en ganske pæn, nøgtern, saglig vurdering, og derfor kan jeg ikke forstå, at vi skal bruge tid på at svare på en forespørgsel, som jeg synes man anstændigvis skulle have trukket tilbage, dengang man havde set regeringens pakke og efter den udmærkede debat, vi har haft om den.

Det er jo egentlig ganske pudsigt at sammenligne de to dagsordener, som sættes op imod hinanden. De begynder ligedan. De første ord er helt de samme, og det er tydeligt, at begge dagsordener har det mål, at arbejdsløsheden skal bringes ned. Det er vi jo enige om. Så kan vi se forskelligt på formuleringerne og se forskelligt på, hvor realistisk det er at skrive et præcist tal, som SF har gjort. Der må jeg sige, at jeg foretrækker den realistiske måde, regeringspartierne har beskrevet situationen på i den dagsorden, vi har fremsat.

Jeg vil opholde mig en lille smule ved det første ord, som i de to dagsordener ikke er det samme. SF skriver: »Idet Folketinget konstaterer, at den høje ledighed er det største menneskelige og økonomiske problem i det danske samfund, . . .«. I regeringspartiernes står der: »Idet Folketinget konstaterer, at den høje ledighed er det største sociale og økonomiske problem i det danske samfund, . . .«. Nogle vil sige: Jamen kan det ikke være lige godt, hvad man skriver? Nej, der ligger egentlig et menneskesyn til forskel.

Jeg synes, der skal et vældigt mod til at udnævne ledigheden til det største menneskelige problem. Hvad siger det nemlig om ens opfattelse af mennesket? At mennesket dybest set er til for produktionens skyld, fordi det lønnede, betalte, erhvervmæssige arbejde er det, der er menneskets højeste identitet, det er egentlig mennesket selv. Det er et udtryk for, at man ikke spørger: Hvem er du? Man spørger først og fremmest: Hvilket betalt arbejde har du? Det undrer mig egentlig, at SF ikke er opmærksom på den forskel.